

Van Portsmouth tot Bollywood

Pete Lockett

Een van de hoogtepunten tijdens slagwerkfestival The Big Bang in november was het optreden van The World Drummers Ensemble met Simon Phillips, Carlo Rizzo, Arto Tunçboyacıyan, Baba Sissoko en natuurlijk Pete Lockett. Kim Weemhoff hield de Engelse multipercussionist nauwlettend in de gaten en strikte hem vervolgens voor een gesprek. Wat hij zoal van hem wilde weten? Nou, hoe een voormalige punkdrummer meester wordt op de tabla, bijvoorbeeld.

tekst Kim Weemhoff foto Fred van Diem

Enkele jaren terug al werd ik als tabla-specialist van Slagwerkkraant (in het land der doven is eenoor koning) gevraagd om te gaan kijken naar een optreden van Pete Lockett met de Japanse meesterdrummer Joji Hirota (zie interview in Slagwerkkraant 89). Ik was die avond al verrast door de werkelijk verbluffende hoeveelheid handdrums en andere slaginstrumenten die Lockett bespeelde, maar moest ook bekennen dat ik wat diepte miste. Die kwam nog niet echt op het meesterlijke niveau van musici als Glen Velez, Zakir Hussain en Selvaganesh. Dat zou ook vreemd zijn, want wie kan echt alle drums op aarde op hetzelfde niveau laten klinken. Ik merk zelf ook dat ik weliswaar veel heb gehad aan mijn percussie-uitstapjes, en veel van de technieken op de drumset gebruik, maar dat het uiterst lastig is alles op z'n minst bij te houden, laat staan op een hoger peil te brengen.

Snoeihard

Tijdens de eerste repetities van The World Drummers Ensemble (november vorig jaar) was ik onmiddellijk onder de indruk van het duidelijk sterk verbeterde spel van Lockett op kanjira en tabla. Ook de zekerheid en trefzekerheid waarmee hij ideeën op de andere ensembleleden afvuurde, loog er niet om. Lockett was duidelijk op weg om 'master' te worden.

Hier volgt een gesprek dat plaatsvond in de Slagwerkkraant-bus op weg naar The Big Bang in Eindhoven. Het was net na de aanslagen in Mumbai (India), waar Lockett, die onderhand veel Indiase vrienden en collega's heeft, erg door aangeslagen was (deze ongepaste woordspeling was niet gepland). Ik zat in die bus naast een als een gewonde zeehond hoestende Lockett, en ons gesprek werd regelmatig onderbroken door snoeiharde niesbuien. Twee weken later begon ik zelf aan die griep. Bedankt nog, Pete...

Je bent opgegroeid in Portsmouth, een havenstad in West-Engeland, en behoorlijk ruig, zoals ik het me herinner!

'Nou en of, *mate*. Waarom denk je dat ik onder de tatoeages zit? Het is een heuse marinestad, en ik heb een behoorlijk heftige jeugd gehad. Ik ben zelfs een *highschool drop-out*. Op mijn negentiende ontdekte ik dat er in de plaatselijke drumwinkel lessen werden aangeboden. Ik ging op les, kocht een set en begon in een punkband te spelen. Dat was zo rond 1978, het begin van de punkrock. Ik had geen techniek en sloeg zo hard als ik kon. Ik sloopte regelmatig de drums en raakte vaak ook zelf gewond. Dat duurde zo'n twee jaar, en ik ging steeds meer in reguliere rockbands spelen. Toen verhuisde ik naar Londen, waar ik mijn muzikaliteit en techniek leerde ontwikkelen op de drums. In die tijd werd ik dan ook steeds meer gevraagd voor verschillende soorten bands.'

Wanneer kwam de tabla in beeld?

'Dat was in 1985. Ik was bij een vriend in Londen, het was warm weer en we hadden het raam open staan, toen er uit de verte waanzinnig mooie muziek kwam aanwaaien uit een park waar een festival gaande was. We gingen erheen en daar zaten op het podium Zakir Hussain en Ali Akbar Khan, twee van de beste Indiase musici ter wereld. Ik was volkomen betoverd door de tabla en wist meteen: dit instrument wil ik leren spelen! Ik nam lessen via een advertentie in een lokale krant, en ik was op weg.'

Bleef je ook drummen of boeide dat je niet meer?

'Ik deed nog steeds gigs op drumset, maar studeerde alleen nog maar tabla. Toen ik er op een gegeven moment mee ging optreden – ik begeleidde Indiase dansers – ervoer ik zo'n verschil met drummen; Er was niets meer tussen mij en het publiek; zowel fysiek als mentaal was er niets om je achter te verschuilen.'

Speelde je ook al andere trommels en kwam je meer in de fusion terecht, of bleef je focus op tabla en Indiase muziek?

'Voornamelijk tabla en Indiase muziek. Eerst alleen Noord-Indiaas, maar daarna ging ik me bekwamen op mridangam (cilindrische trommel) en leerde ik Zuid-Indiase composities en de Konokol van leermeester Karakudi Krishnamurti. Vanuit

die situatie kwam ik in contact met Zuid-Indiase instrumenten als kanjira (kleine tamboerijn) en ghatam (kruik), en leerde die ook spelen. Daarna volgden framedrum, bongo's en andere Zuid-Amerikaanse percussie-instrumenten, djembé uit West Afrika en nog later Japanse drums'

Plaatselijke helden

Het lijkt bovenaards dat één man al die verschillende drums kan bespelen. Omdat ik zelf een vergelijkbare weg heb bewandeld – en natuurlijk heb ik tijdens The Big Bang goed opgelet – zal ik proberen een tipje van de sluier op te lichten. Na het bestuderen van tabla- en mridangam-technieken kun je aardig je weg vinden op kanjira, ghatam, bongo, dhol, framedrum, et cetera. Met je stoktechniek van het drummen kun je roffelen op Japanse trommels en met djembé-ervaring kun je los op darbuka (in combinatie met vinger-technieken uit India), een boel andere Afrikaanse trommels, cajón en conga's. Het neemt natuurlijk wel een hoop tijd in beslag en je moet openstaan voor, en goed luisteren naar veel verschillende soorten muziek.

Pete Lockett is iemand die al deze stappen heeft gezet en bovendien het uithoudingsvermogen en het geduld heeft gehad om zich deze tradities eigen te maken. Bovendien beschikt hij over een stel uitzonderlijk goede oren. Niet gek voor een nauwelijks geschoolde punkrockdrummer die zijn eerste stappen in de serieuze muziekscène zette in de Londense sessiewereld.

'Mijn eerste opname was met rockband Thunder (*Behind Closed Doors*), waar ik zelfs tabla en nog wat andere percussie op speelde. Daarna deed ik regelmatig sessiewerk voor onder anderen Björk en Afro Celt Sound System. Op een gegeven moment was er een promotor uit Sicilië die mij een tour wilde laten doen met Joji Hirota, een geweldige Japanse fluitspeler, zanger en trommelaar. Die tour werd een groot succes en daaruit vloeide weer de samenwerking voort met Bill Bruford (met de formatie Network Of Sparks; red.) en vele optredens voor de British Council (Britse

internationale cultuurorganisatie; red.). Die lieten mij tournees regelen in landen als Soedan, Pakistan, Azerbeidzjan en Thailand. Soms nam ik Engelse collega's mee, maar meestal speelde ik met plaatselijke helden. In drie of vier dagen werd een programma in elkaar gezet, en daarna gingen we voor vijf of zes concerten zo'n heel land door. Gewoon fantastisch!

En India, heb je daar nog gewoond?

'Tot voor een paar jaar geleden was ik er zelfs nog nooit geweest, maar inmiddels ga ik er zo'n vijf keer per jaar drie hele weken naartoe. Dan speel ik met behoorlijk bekende artiesten en ook op soundtracks van Bollywood-films. Ik neem ook zo'n vijf cd's per jaar op, en die verkopen daar goed.'

En zit je net als de Indiërs nog steeds zes uur per dag te studeren?

'Niks hoor. Ik studeer alleen als het nodig is, als ik in een programma een bepaalde trommel ga spelen die ik lang niet in mijn handen heb gehad. Verder is het gewoon veel spelen, spelen, spelen.'

Solo

We moeten nog even terugkomen op Pete Lockett's tablasolo tijdens The Big Bang. Ik wil de sympathieke Engelsman niet betichten van Dolly Parton-achtige praktijken – ik bedoel hier dat sommige zangpartijen van La Dolly bij haar Nederlandse concerten op band bleken te staan, en dus niet dat haar tieten op vier tabla's lijken; hoewel dat nog niet zo'n heel gekke observatie is, welbeschouwd – maar ik hoorde toch echt twee paar tabla's, en Lockett heeft maar twee handen...

'Haha. Ik speel inderdaad mee met een door mijzelf ingespeeld en gecomponeerd stuk van vijf minuten, waarvan ik de partij op de iPod exact dubbel. Meestal duurt het stuk langer, maar voor deze shows heb ik hem wat ingekort. Dan hebben de anderen ook nog wat te soleren...'

Hierna volgt weer een gulle lach. De hele week was de Britse humor van Pete Lockett en Simon Phillips een grote bron van plezier voor ondergetekende. Prettig gestoord, heet zoiets. Een prima vent, die Pete Lockett. Van net geen Engelse hooligan naar punkdrummer, naar tablaspeler, naar een van de bekendste multipercussionisten van deze tijd. Het kan raar lopen in een mensenleven... Gelukkig maar. ■

Lockett geeft in april twee clinics (zie Agenda). www.pete-lockett.com

